

at Monarchiets Finantsminister har affluttet en Overenskomst, men som ogsaa maa føre med sig, at den nævrende Indenrigsminister, naar han vil tage Sagen i Ophold. — Hvilket jeg ikke betvivler — maa gjøre sig Umage for at faae Rigsdagens Samtykke til, at den kan effectueres.

Ploug: Jeg er enig med de Herrey, som ikke billige den brugte Fremgangsmaade. Om Almindeligheden deraf har jeg ingen Mening; men jeg troer ikke, at den er berettiget eller retfærdiggjort ved de stedsfundne Omstændigheder. Jeg troer tværtimod, at der i de Forhandlinger, der gik forud for Vedtagelsen af Fernbaneloven af 14de Marts 1857, hvori jeg i sin Tid har deeltaget, at der i dem laa Data, som maatte fraraade den saadan Fremgangsmaade. Men hvad jeg er ligesaa overbevist om, som de ærede Herrey, der have paastaet det Mødsatte ere derom, det er, at en saadan Tilspøining i Finantsloven baade er utilstedelig og utilraadelig. Utilstedelig, fordi naar der existerer en Lov om Reserveconden, som giver Ministeren paa hans Ansvar fuld Myndighed til at disponere derover, saa troer jeg ikke, at der, saalænge en saadan Lov — og det endog paa et bestemt Næremaal — bestaaer, bør gives Forskrifter eller Forbud i denne Henseende i Finantsloven. Saasnart der er Tale om at give en ny Lov for Reserveconden, hvilket der vil blive i Rigsdagens næste Samling, saa vil der gennem en saadan Lov kunne gives Forskrifter, hvorefter Reserveconden skal bestyres. Men saalænge den omtalte Lov bestaaer, troer jeg, at man saameget mindre bør give Forskrifter eller Forbud i Finantsloven, som den Disposition, her omhandles, ikke er truffen af den nævrende Minister, mod hvem man altsaa bruger den Fremgangsmaade, som Bessel kalder: „For Smed at rette Væger.“ Det er utilraadeligt, fordi Tilspøielser, medens den ikke vil ramme det, den gaar ud paa, nemlig at forebygge et Tab, der paa andre Steder er anslaaet til i værste Fald at udgjøre 260,000 Rd., paa den anden Side kan føre videre, end vi kunne beregne. Det forekommer mig klart, at den maatte kunne føre til en Forandring i Regjeringen, der da vilde have tilfølg, at der maatte dannes en

ny Regjering paa en af to Sætninger, enten at bryde den indgaaede Contract, eller at udføre en Handling, hvorved Regjeringen fik Skin af at forrette de andre Landsdele for Kongerigets Skyld. Dette Skin troer jeg, at den danske Regjering under ingen Omstændigheder bør paadrage sig. Jeg havde igaar tydeligt Bløde liggende her for mig, hvori Folkethingets Beslutning er udtydet paa den Måde, at den danske Rigsdag ikke generer sig for at dække Kongerigets formeentlige Tab paa de andre Landsdets Beføstning. Jeg troer ikke, at de Herrey, der puste denne Tilspøining, tilsigte noget Saadant; langt fra; men det er vist, at det vil blive saaledes udtydet.

Willing: Da det foreliggende Punkt er af særdeles Vigtighed, kunde det synes besynderligt, at jeg som Bøgmænd tager Ordet. Imidlertid har jeg ikke kunnet undlade at fremføre nogle Bemærkninger med Hensyn til den Discussion, der allerede har fundet Sted. Den ærede 2den Landsstingsmand for 10de Kreds (Rehmann) er gaaet ud fra den Forudsætning og har udtalt navnlig med Hensyn til, hvorvidt den Afslutning, der har fundet Sted, var lovlig eller ikke, at det var et Punkt, som han ikke videre skulde gaae ind paa; men til samme Tid har han om en anden æret Landsstingsmand sagt, at naar han ikke gif videre ind derpaa, var det kun en individuel Betragtning, som, ikke nærmere motiveret, var en aldeles intetfjende Mening. I saa Fald troer jeg, at det samme kan finde Anvendelse paa den ærede 2den Landsstingsmand for 10de Kreds (Rehmann); thi naar han ikke har godtgjort, at der var noget Lovligt deri, troer jeg ogsaa, at hans Udtalelse vil være en intetfjende Mening. Den ærede Landsstingsmand sagde, at man skulde ikke gaae ind paa et saadant Skridt, selv om man fandt, at det var klogt. Jeg troer, at Klogskaben maa tages i Betragtning. Hvis jeg f. Ex. havde Noget titgode hos en Mand, mod hvem jeg ikke kunde gjøre min Ret gjældende, og jeg ikke selv om jeg hang ham op ved hans store Taer og rystede hans Lommer, kunde erholde Noget, da vilde det være uflogt at foresøgte en saadan Sag. Jeg fremfører det kun til Styrke for, at Klogskaben ogsaa nok kan